

[Ellinger.]

færdelig mange af — ikke kan sige sig selv, at Finansudvalgets Medlemmer maatte da være enten Idioter eller letsindige Herrer, hvis de uden at gribe ind blev ved med at øse Penge ud, hvis Anvendelse ikke var berettiget. Og hvis man maa erkende, at det er rigtigt, alt det, der staar i Redegørelsen — og jeg appellerer i saa Henseende til Tingets højtærede Medlemmer —, følger deraf, at det er løs Tale, naar man siger, at dette Byggeri kunde være udført for en væsentlig, end sige betydelig mindre Udgift. Regnskabet har saa været overgivet Hovedrevisoratet til Revision, og Højskolen modtog — jeg var endnu Direktør den Gang — en lang Række Forespørgsler, delvis med Meningsstilkendegivelse, om en Mængde Poster. Jeg fæster mig ikke ved, at adskillige røbede et paafaldende Ukendskab til de forskelligartede Forhold, der kan forekomme i Praxis ved Jordarbejder og Bygningsarbejder — det kan der bødes paa ved de Oplysninger, der gives i Svarene. Men Formen i Forespørgslerne viste Gang paa Gang, at Revisoratets Folk var grebet af en vis Sensationstrang, saa jeg flere Gange i Besvarelserne maatte spørge Hovedrevisoratet, om det ikke var muligt, man kunde spørge i en mere høflig Form.

Senere har Højskolen intet hørt fra Hovedrevisoratet. Men i den Betænkning, som i Oktober Maaned forelaa fra Statsrevisionen, og som er til Forhandling nu, er optaget Hovedrevisoratets Kritik, og den har ganske naturligt — det kan jeg saamænd godt forstaa — været Genstand for megen Omtale i Pressen og her paa Rigsdagen. Først vil jeg slaa fast, at Hovedrevisoratets Fremgangsmaade er i afgjort Strid med Loven, og det er meget kedeligt, at en saa selvbevidst Institution gør sig skyldig i en Lovovertrædelse. I Loven om Statens Regnskabsvæsen staar der for det første i § 19, at naar der er Uoverensstemmelse mellem Regnskabsfører og Revisionen, kan Regnskabsføreren indanke Sagen til endelig Afgørelse af den paagældende Fagminister. Dèr slaas det selvfølgelig fast, at en Revisionsudtalelse ikke er en Dom; den er at sammenligne med en politimæssig Undersøgelse. Om Edith er ført i Døden af sin Moder eller ej, ved jeg ikke, men Moderens Skyld er i hvert Fald ikke godtgjort ved, at Politiet er paa Jagt efter at søge at bevise den. En saadan Jagt paa Højskolens Byggeri har ogsaa Hovedrevisoratet anstillet, hvilket har været „gefundenes Fressen“ for en sensationssyg Presse. Det

er „ikke uden Ynde“ og maa virke meget tillidindgydende paa Statens Tjenestemænd, at Hovedrevisoratet, om end spøgefuldt, benævner sit Personale med Kælenavnet „Ulvene“. Og smukt er det at læse forleden Dag i det Blad, jeg før sigtede til:

„Heller ikke alle Presse-mænd — hvorfor ikke indrømme det — forstaa endnu at skelne mellem væsentligt og uvæsentligt i en Sag, og især forveksles ofte „sigtet“ med „dømt“, eller Anklagens Paastand forveksles med Bevis.“

Men det forhindrer ikke, at Bladet — naturligvis en anden Medarbejder — samme Dag eller Dagen efter gør sig skyldig i netop dette, naar Spørgsmaalet drejer sig om Veterinar- og Landbohøjskolens Byggeri. Og i Lovens § 21 staar der:

„Hovedrevisorerne afgiver med saadanne Mellemløb og i saadan Form, som bestemmes ved deres Instruksler, Indberetning til Statsrevisoratet, Finansministeren og vedkommende Fagminister...“

Men i nærværende Tilfælde har Hovedrevisoratet ikke fulgt Lovens Paabud, idet Landbrugsministeriet, under hvilket Byggeriet har sorteret, ingen Indberetning har modtaget. Deraf er fulgt, at da Arkitekt og Ingeniør, som har følt sig brøsthødne ved Hovedrevisoratets Kritik, indsendte motiverede Besværinger derover til Landbrugsministeriet, har dette maattet svare, at det ikke kan tage sig af Sagen, da det ingen Indberetning har modtaget. Hovedrevisoratet har altsaa ved at undlade at følge Loven udelukket Muligheden af, at denne Sag blev undersøgt og derefter kom til Doms. Hvilken Vej Landbrugsministeriet vilde have vandret for at føre den til Doms, ved jeg ikke. Der var i sin Tid Tale om, at der samtidig med Revisionsordningen burde indføres en Revisionsret, men man har undladt dette, formentlig af økonomiske Hensyn, men dette skal naturligvis ikke betyde, at Anklagede skal være retsløse.

Fra kompetent Side er det sagt mig, at Hovedrevisoratet har udtalt, at man i denne Sag ikke kunde lægge Skylden særlig paa mig, da de paastaaede Fejl maatte hvile paa de tekniske Medhjælpere, at jeg — den Vending blev brugt — var sagesløs. Man tager dog ganske fejl: Hovedrevisoratet kender mig ikke. Bortset fra et Forbehold paa et enkelt Punkt, som jeg senere kommer til, erklærer jeg: Jeg personlig dækker ikke alene Byggeudvalgets øvrige Medlemmer, men ogsaa vore tekniske Medhjælpere. Der hører slet ikke noget stort Mod til at tage dette Standpunkt, hvad der vil staa enhver klart, naar jeg kommer til Vejs Ende. Ikke